

zaměstnání pozbyl, a při vyřešení § 11 z. z. vlastníku uloží, aby jej převzal. Z toho se také podává, že v prvním případě jde jen o práva a nároky zaměstnance, který svého dosavadního postavení pozbyl, kdežto majitel zabraného majetku v této relaci stojí úplně stranou a že jen tento zaměstnanec z případného rozhodnutí nabývá určitého právního postavení, v druhém případě pak, že vlastníka stihá povinnost, za určitých okolností dle příkazu stpú-u určité zaměstnance převzít. Důsledkem toho také jen rozhodnutí vydané dle 3. odst. § 75 zák. náhr. buď zakládá pro vlastníka povinnost k převzetí zaměstnance, dá-li mu totiž stpú takový příkaz, anebo jej od této povinnosti liberuje, ať již úřad výslovně prohlásí, že oprávnění mu tímto ustanovením daného vůbec nepoužije, anebo že oznámení vlastníka, kterýmž tento úřadu zaměstnance dal k dispozici, výslovně vezme na vědomí a tím in concreto rozhodne, že ohledně tohoto zaměstnance zmíněný příkaz dán nebude.

V daném případě stížnost netvrdí, že by žal. úřad při vyřešení nároku dle § 11 z. z. byl nějakým zvláštním rozhodnutím st-le liberoval od takové povinnosti, nebo že by byl oznámení, jímž st-lé dali Štěpána R. k dispozici, výslovně vzal na vědomí, nýbrž spatřuje takový výrok v uvedeném rozhodnutí z 20. března 1925. Toto rozhodnutí jest však rozhodnutím dle odst. 1. č. 3 § 75 z. náhr., z něhož pouze zaměstnanec, — jak dovozeno — mohl nabýti nějakého oprávnění, nikoli však vlastník, jehož práv a povinností, založených 3. odstavcem cit. §, se nikterak nedotklo. Nebylo-li však tímto rozhodnutím založeno nějaké subj. právo st-lů, nelze také mluvit ani o nějakém porušení tohoto práva, ustoupil-li později žal. úřad od tohoto rozhodnutí, ani o nějaké vadě řízení, jak ji v tomto směru stížnost vytýká. Posuzuje-li se věc s tohoto stanoviska, nutno dospěti k závěru, že nař. rozhodnutí je zcela samostatným příkazem, daným st-lům dle 3. odst. § 75 z. náhr., resp. dle § 10 nař. č. 305/1922.

Stížnost nevznáší námitku toho obsahu, že žal. úřad nemohl vůbec udělit příkaz k převzetí hospod. správce proto, poněvadž se nejedná o případ vyřešení nároku dle § 11 z. z., pročež i nss v uvedeném směru nař. rozhodnutí své kognici podrobiti nemohl.

Stížnost označuje jen předpoklady skutkové, z nichž žal. úřad vychází, jako nesprávné. — — — —

Č. 6385.

Stavební právo. — Administrativní řízení: Na výkon dozoru podle VIII. hlavy stav. řádu pro Prahu nemá soused právního nároku.

(Nález ze dne 10. března 1927 č. 8365).

Prejudikatura: Boh. 4547/25 adm.

Věc: Viktorie K. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o bourání domu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 12. listopadu 1923 obrátila se st-lka na magistrát »jako úřad první stolice ve věci stav. policie« a žádala dvojí:

jednak aby bylo zjištěno, že dům čp. — se bourá, ač bourací povolení nenabylo dosud právní moci, a že se na staveništi provádějí ještě jiné stav. práce vůbec nekonsentované, jednak aby bylo zastavení těchto prací vynuceno cestou exekuční. Ve svém rekursu na zsv dovolává se sice st-lka tohoto svého návrhu z 12. listopadu 1923, avšak — citujíc při tom pouze § 127 odst. 4 stav. řádu pro Prahu z 10. dubna 1886 č. 40 z. z. — precisuje svůj petit v ten smysl, aby vlastníku domu čp. — bylo nařízeno, aby části domu č. — a — bez povolení sbourané uvedl do původního stavu, a aby nově vyzděnou štítní zeď buď odstranil, nebo schválení její si vymohl. Petit takto formulovaný bylo by možno o sobě vyložit buď jako uplatnění nároku plynoucího z práva sousedského, t. j. nároku, aby stavba — a tudíž i bourání na povolení vázané — nebylo prováděno bez stav. povolení, resp. odchýlně od uděleného povolení, anebo jako zakročení o výkon policie stav. podle části VIII. stav. řádu. Se zřetelem k okolnostem daného případu lze však petit st-lky po názoru soudu vyložit jen v tomto druhém smyslu.

Povolení ke sbourání domu čp. — uděleno bylo v daném případě zsp-ou, která tu v základě § 127 stav. řádu fungovala jako stav. resp. konsensní úřad první stolice. Že byla k tomu kompetentní, bylo vysloveno a doličeno již v nál. Boh. 4547/25 adm.

Jde-li o stavby, na něž se vztahuje ustanovení odst. 1. a 2. § 127 stav. řádu Pražského, přísluší úřadu stav. v § 124 označenému, t. j. magistrátu a v další stolici (§ 126) zv-u podle § 127, odst. 3 mimo stanovení stav. čáry a niveau toliko výkon policie stav. podle VIII. částky stav. řádu. Ve všech ostatních směrech příslušná jest rozhodovati zsp, která jediné tedy jest také povolána rozhodovati i o nárocích opírajících se o právo sousedské. Kdyby byla chtěla st-lka v daném případě uplatňovati takovéto právo, byla by musila dovolati se zsp-é. Neučinila-li tak, nýbrž obrátila se se svým petitem na magistrát a v další stolici na zv, jest možno zakročení její pojmáti jen jako zakročení o výkon dozoru podle částky VIII. stav. řádu.

Nss-u náleželo za tohoto stavu zkoumati, zda odepřením výkonu tohoto dozoru byla st-lka nezákonným způsobem dotčena ve svých subj. právech (§ 2 zák. o ss).

Nss dal na tuto odpověď otázku odpověď zápornou.

Předpisy částky VIII. stav. řádu upravují dozor stav. úřadů na provádění staveb a na stavby již zřízené. Stav. úřadu se ukládá, aby z moci úřední bděl nad tím a zakročoval, aby při provádění stav. prací i ohledně staveb již zřízených, dbáno bylo objektivních norem stav. řádu a zamezeno i odstraněno bylo vše, co by bylo policejně závadné. O ochraně nějakých zájmů individuálních v celé částce VIII. stav. řádu není nikde zmínky. Proto má také celé řízení v této částce upravené povahu řízení čistě oficiosního, a není tu nikde pamatováno na to, aby k řízení přibíráni byli sousedé stavebníka nebo jiní interesenti. Za tohoto právního stavu nelze však přiznati interesentům v řízení podle VIII. částky stav. řádu postavení strany ani právní nárok na to, aby stavební úřad policejní dozor podle této částky vykonával.

Odepřel-li proto v daném případě žal. úřad st-lce zakročení podle § 116 stav. řádu, nemůže v tom spatřováno býti nezákonné porušení jejího subj. práva.